

Γιατί τα παραδοσιακά επαγγέλματα έχουν χαθεί και πως μπορούμε να τα επαναφέρουμε

Όλγα Παπά^{1,*}

¹ 1^ο Εσπερινό Γενικό Λύκειο Πειραιά, Σωτήρος Διός 17, Τ.Κ. 18535, Πειραιάς.
E-mail: mail@1lyk-esp-peiraia.att.sch.gr

* με την βοήθεια του καθηγητή Παναγιώτη Πυρπυρή

Ελήφθη: 17 Ιουνίου 2013

Στη σύγχρονη κοινωνία της εξέλιξης, όπως ονομάζεται, πολλά από τα λεγόμενα παραδοσιακά επαγγέλματα έχουν “εξαφανιστεί”. Οι λόγοι για τους οποίους συμβαίνει αυτό ποικίλλουν ανάλογα με το «είδος» εκάστου επαγγέλματος. Σε κάποιες περιπτώσεις η εξαφάνιση παραδοσιακών επαγγελμάτων – λόγου χάριν του αμαξά, του πεταλωτή και άλλων- ήταν αναπόφευκτη συνέπεια της τεχνολογικής εξέλιξης. Μερικά επαγγέλματα εξαφανίστηκαν διότι οι μικροί παραγωγοί δεν είχαν τη δυνατότητα να “κρατήσουν” χαμηλό το κόστος του τελικού προϊόντος, δεδομένου ότι το μέγεθος της παραγόμενης και πωλούμενης από αυτούς ποσότητα δεν τους εξασφάλιζε σε χαμηλό κόστος τις απαραίτητες πρώτες ύλες σε σύγκριση με τους κραταιούς ανταγωνιστές τους, ντόπιους ή ξένους. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν για παράδειγμα οι βιοτέχνες υποδηματοποιοί καθώς και οι οικογενειακές βιοτεχνίες υφαντουργίας. Περιπτώσεις επαγγελματικών δραστηριοτήτων, όπως οι συνοικιακοί κινηματογράφοι και τα συνοικιακά βιβλιοπωλεία, αποτέλεσαν θύματα του φαινομένου της παγκοσμιοποίησης καθώς επίσης και της “μόδας” των πολυκαταστημάτων. Τέλος, μερικά επαγγέλματα θυσιάστηκαν εξαιτίας της καταναλωτικής μανίας που χαρακτήρισε τη χώρα – κυρίως στην περίοδο της ψεύτικης ευημερίας των τελευταίων δεκαετιών- όπως για παράδειγμα αυτό του τσαγκάρη ή του ράφτη / μοδίστρας.

Η οικονομική κρίση που πλήττει, δυστυχώς βέβαια, την χώρα από τα τέλη του 2008 φαίνεται να έχει επιφέρει αλλαγή στη νοοτροπία μας και τα επαγγέλματα που αναφέρονται στην πιο πάνω παράγραφο επανεμφανίζονται, καθώς αυξάνεται ο αριθμός των συμπολιτών μας που προτιμούν πλέον την επιδιόρθωση των παλαιών τους ρούχων ή/και υποδημάτων από την αντικατάστασή τους για οικονομικούς λόγους. Σε άλλες περιπτώσεις ωστόσο η επανεμφάνιση κάποιων παραδοσιακών επαγγελμάτων εξαρτάται από το αν είμαστε αποφασισμένοι να εκτιμήσουμε την αξία της ποιότητας στα υλικά αγαθά και να την αναζητήσουμε σε λογική τιμή. Είναι αλήθεια πως οι μηχανές, αν και εξασφάλισαν την ταχύτατη παραγωγή μεγάλων ποσοτήτων, δεν μπόρεσαν να διασφαλίσουν την ποιότητα και να υποκαταστήσουν το “μεράκι” του τεχνίτη. Είναι επίσης αλήθεια πως στα τεράστια σύγχρονα βιβλιοπωλεία δεν υπάρχει η προσωπική επαφή του φιλαναγνώστη με τον βιβλιοπώλη, ούτε τα βιβλιοπωλεία-πολυκαταστήματα μπορούν να αποτελέσουν εστίες στις οποίες οι βιβλιόφιλοι συναντώνται και ανταλλάσσουν απόψεις. Ίσως πρέπει να αναλογιστούμε πόσο πιο ποιοτικά και με περισσότερο μεράκι ήταν κατασκευασμένα κάποια προϊόντα - για παράδειγμα τα παλιότερα έπιπλα σε σχέση με τα κατά τι οικονομικότερα μεν αλλά πανομοιότυπα και χωρίς προσωπική σφραγίδα έπιπλα που

πωλούνται από αλυσίδες καταστημάτων επίπλων. Το ανοιχτό ερώτημα είναι: είμαστε έτοιμοι για την μεγάλη αλλαγή;